

som saa, saaledes som Lovforslaget nu foreligger, og den er meget mindre efter min Opfattelse, end hvad der i Virkeligheden burde tilstræbes og ogsaa med Høje og uden Fortlejnelse af nogens Ret kunde tilstræbes. Det er en Selvfølge, at dersom ellers en Første- eller Andenprioritets-haver skrider til, eller finder sig foranlediget til — naar hans Fordring da ellers er forfalden — at realisere sit Pant, saa maa de efterfølgende Panthavere lide derunder, men netop nu at bestemme, at hans Fordring er forfalden, selv om den ikke ellers er det, selv om Renten er betalt o. desl., og at fremskalde disse uheldige Tilstande for de sekundære Prioritets-havere, det forekommer mig ikke at være hverken rigtigt eller nødvendigt, og det forekommer mig heller ikke, at man egentlig ved at ordne Forholdene i Boet paa den Maade opnaar det, man burde og ogsaa skulde opnaa, uden i Virkeligheden at krænte nogens velerhvervede Ret. Jeg nævnte før, at jeg havde Betæneligheder ved at indgaa paa det nye System, som her foreslaas i Lovforslaget, det nye System, saaledes som den i Udvalgets Flertal afgivne Betænkning med rette kaldes, og jeg skal, foruden hvad jeg har anført i den Retning, nærmere gøre nogle Bemærkninger derom, hvorfor jeg yderligere har Betæneligheder ved det. Naar man spørger, hvori dette nye System da egentlig består, hvori det adskiller sig fra den nu bestaaende Ordning, saa tror jeg, at man kan sige, at medens det efter den nu gældende Ret er Retvirenten, der er den drivende Kraft med Hensyn til Retsforfølgningen, og som har Ledelsen af de enkelte Strid ved denne Forfølgning i sin Haand, hvem det paahviler Strid for Strid at føre Forfølgningen fremad, naturligtvis med de Henvendelser til Auktionsforvalteren, som dertil høre, saa gaar det nuværende Lovforslag principielt en anden Vej. Det lægger helt, eller i det mindste for den allerførste Del, Ledelsen af Forfølgningen i Auktionsforvalterens Haand. Denne Lov lader Ledelsen gaa over fra Retvirenten til Auktionsforvalteren. Det bliver, før at nævne nogle Enkeltheder i den Retning, f. Eks. Auktionsforvalteren, der skal udføre Bestemmelser ved Børsauktioner, det er Auktionsforvalteren, der kræver Sikkerhed af Inkassator; han skal paase, hvad Auktionsvilkårene indeholde, og at der deri indrømmes den vederhæftige Køber en passende Kredit; han skal afgøre, om der skal bruges trykte Kata-loger eller ikke; han skal modtage Auktionsbeløbene, være Inkassator; han skal udbetale Auktionsbeløbene til Retvirenten, og er

der flere, der have Fordringer paa Auktionsbeløbet, skal Auktionsforvalteren affatte Udkast til Beløbets Fordeling; han skal besørge udlagte Børspapirer solgte paa Børsen ved vederhæftige Pengeinstitutioner og meget mere, og det samme gælder for faste Ejendomme, hvor Forfølgningen ligeledes i alt væsentligt er lagt hen til Auktionsforvalteren, saaledes at han skal ogsaa der modtage Udkast til Auktionsbetingelser, skal indfalde Panthavere, Udlægs- og Servitut-havere til Møde derom, skal paase, at Auktionsbetingelserne indeholde visse nærmere Bestemmelser, kan tilsaa Udøttelse med disse Møder, hvor der kan udvikle sig Procedurer, kan indrømme den højtbydende indtil 8 Dages Frist til at stille Sikkerhed for sit Bud m. m. Alt dette beror paa ham. Det er ham, der skal tilhøre Auktionen, der eventuelt skal modtage Kæbsummen, der skal gøre Udkast til dens Fordeling mellem dem, som have Krav paa Dækning af dem, og skal foretage Indkaldelse til Møder i denne Retning, forhøre Møder og meget mere. Man vil jo let se, at hele Forfælsken mellem det nuværende og det, som Lovforslaget tilsigter, er den, at man lægger hele Ledelsen i det mindste i det væsentligt i Auktionsforvalterens Haand. Naar man nu spørger: hvad skal der opnaas derved, hvorfor man skulde gøre det, saa ser jeg meget godt den meget ærede Ministeres Tanke. Det er det samme, som vi have i Konkursloven. Den ærede Minister vil, at Kreditorerne skulle danne, hvad man kalder et corpus creditorum, en Forsamling, et Konfortium, som det er hans Tanke skal varetage de forskellige Interessier, som bør varetages. Det er dem, der skulle bestemme i mange Retninger, det er dem, der skulle sammenkaldes til Møde og skulle afgive deres Vota osv., osv. Det er dette Konfortium af Kreditorer, som det, hvis jeg ikke fejler, har foreslået den ærede Minister her at saa indfat, ligesom det er slet ved Konkursloven 25 Marts 1872, men saa veed jeg ikke, om man ikke risikerer at gøre de samme Erfaringer, som man har gjort fra Anvendelsen af Konkursloven, nemlig at Kreditorerne effektivt ikke gaa ind paa dette Konfortium, ikke bryde sig om dette Konfortium, ikke komme til disse Møder og ikke interessere sig for det, men bare ville vide, naar de kunne saa deres Penge, og hvor meget de kunne saa. Det er det eneste, der interessere dem, saa at det hele bliver en Form, jeg tør næsten sige en tom Form, som mangler den Udførelse, som man har tænkt, at den skulde have. Det har viist sig ved Konkursloven, og jeg veed